

РЕШЕНИЕ

№ 5597

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4795** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. В. К., като пълномощник на „САНИМИ“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №1226 от 16.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 22^{-ри} състав, по н.а.х. дело №14862/2022г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на процесуалния и на материалния закон и при явна несправедливост на наложеното наказание. Поддържа, че извършеното нарушение представлява маловажен случай и че неправилно първостепенният съд не е приложил разпоредбата на чл.415в от Кодекса на труда (КТ). Смята, че не е съществувала възможност нарушението да бъде отстранено своевременно, тъй като трудовото правоотношение с лицето С. вече е било прекратено към деня на проверката. Твърди, че от нарушението не се произтекли вреди за служителя на дружеството. Допълва, че липсват данни наказаното дружество, в качеството си на работодател, да е извършвало други нарушения на трудовото законодателство. Претендира, че макар разпоредбата на чл.415в КТ да не може да бъде приложена в настоящия случай, то приложение следва да намери общата норма на чл.28 ЗАНН. Прави искане за отмяна

на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено Наказателно постановление (НП) №22-2200374/03.10.2022г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

Ответникът - ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С., представляван от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. М. Т., поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Твърди, че в случая не са били изпълнени основни задължения на работодателя да информира работниците си за размера на полагащия им се годишен отпуск. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №22-2200374/03.10.2022г., на основание чл.41б, ал.5 във връзка с чл.414, ал.1 КТ, на касатора „Саними“ ООД е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, за това, че в срок до 31.01.2022г. включително дружеството, в качеството му на работодател, не е уведомило писмено в началото на 2022г. служителя А. Т. С. за размера на платения годишен отпуск, който има право да ползва през календарната година, включително отложен или неизползван от предходни календарни години, с което е нарушило разпоредбата на чл.37а от Наредбата за работното време, почивките и отпуските (Наредбата). Нарушението било установено при извършена проверка от служители на ДИТ по спазване на трудовото законодателство в обект, стопанисван от провереното дружество – магазин за канцеларски материали „О. 1“, намиращ се в [населено място], [улица]. До приключване на проверката работодателят не е представил доказателства за спазване на горепосоченото задължение.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №22-2200374/03.10.2022г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Първостепенният съд е приел, че касаторът „Саними“ ООД е извършил вмененото му нарушение на чл.37а от Наредбата, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 22-^{ри} състав.

Съгласно разпоредбата на чл.37а от Наредбата в началото на всяка календарна година, но в срок не по-късно от 31 януари, работодателят е длъжен да уведоми писмено всеки работник или служител за размера на платения годишен отпуск, който има право да ползва през календарната година, включително отложен или неизползван от предходни календарни години. Анализът на разпоредбата сочи, че същата има императивен характер, като въвежда точен начин на изпълнение, както и точен краен срок, в който работодателят да изпълни това свое задължение. Безспорно по делото се установява, че между лицето А. Т. С., в качеството му на служител, и „Саними“ ООД, в качеството му на работодател, е бил сключен трудов договор №00003/31.10.2017г., който е прекратен на 08.07.2022г. със заповед №00006, т.е към началото на 2022г. за дружеството „Саними“ ООД е съществувало задължението по чл.37а от Наредбата спрямо неговите работници и служители, вкл. и спрямо С.. Писмено уведомление не е било представено нито на служителя, нито на проверяващите, нито в хода на съдебното производство. От представено сведение от управителя на дружеството, става ясно, че уведомяването за неизползван отпуск се извършва устно, при желание на работник/служител да използва платен годишен отпуск. Следва да бъде посочено и че от протокол за извършена проверка №ПР2220372/11.08.2022г., т.6, ясно личи, че неизпълнение на процесното задължение е констатирано и за още едно лице Е. М. Й., за което също няма данни да е уведомявано за размера на полагащия му се платен годишен отпуск. Задължението по чл.37а от Наредбата за уведомяване относно платения годишен отпуск е на работодателя и следва да бъде изпълнено по отношение на всички работници и служители в предприятието, без оглед заеманата от тях длъжност и изпълнение на трудови функции. В случая не се оспорва фактът, че нарушение е извършено, а се твърди само, че то е маловажно.

Напълно се споделят изводите на въззивната инстанция, че случаят не може да се определи като маловажен по чл.415в КТ. Маловажните нарушения, установени по КТ, съобразно посочената разпоредба имат два основни признака, които трябва да са налице кумулативно: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ, и от него да не са произтекли вредни последици за работници и служители. В разглеждания случай те не са налице. Нарушението не е отстранено веднага след установяването му от контролните органи – писменото уведомяване не е непременно свързано с наличие на трудово правоотношение, предвид това, че то е съществувало към момента на възникване на задължението, а и се отнася до две изрично посочени лица, както и безспорно са произтекли вредни последици за работника, който по свое желание е прекратил правоотношението и за него е било важно преди това да знае колко дни неизползван отпуск има и какво обезщетение по чл.224 КТ ще получи.

Неоснователно е възражението на касатора, че в случая е следвало да бъде приложен институтът на маловажния случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. В Кодекса на труда - чл.415в, изрично е уреден въпросът за отговорността при маловажни нарушения на трудовото законодателство. В ал.1 на чл.415в е дадено определение за „маловажно нарушение“, а в ал.2 изрично и изчерпателно са регламентирани нарушенията, които при никакви обстоятелства не могат да бъдат квалифицирани като „маловажни“. В Тълкувателно решение №3/10.05.2011г. на Върховния административен съд (ВАС) по тълкувателно дело №7/2010г. е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта

на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. Наличието на специалната норма на чл. 415в КТ изключва приложението на общата такава по чл.28 ЗАНН.

По изложените доводи решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН на ответника се дължат разноси. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.63д, ал.5 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размер на юрисконсултско възнаграждение - 100 (сто) лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1226/16.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 22^{-ри} състав, по н.а.х. дело №14862/2022г.

ОСЪЖДА „Саними“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 100 (сто) лева – разноси по к.а.х. дело №4795/2023г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.